

Nr 552

Av herr **Hanson, Per-Olof**, om skattelättnader för bostadssparande.

(Lika lydande med motion nr 668 i Andra kammaren)

Vid dess behandling av motioner angående sparfrämjande åtgärder vid 1963 års riksdag uttalades från bevillningsutskottets sida bl. a.:

Även om vissa åtgärder redan vidtagits i sparfrämjande syfte finns det dock mot bakgrunden av de stora investeringsbehoven enligt utskottets mening i och för sig anledning att undersöka och allvarligt överväga möjligheterna att ytterligare öka sparatet.

Enighet föreligger alltså om önskvärdheten av reformer, som stimulerar en ökning av det personliga sparatet. Enligt min mening finns det därför grundad anledning att i praktiken pröva den form av skattelättnader för bostadssparkonto, som föreslogs föregående riksdag.

Med tanke på dagens svåra bristsituation på bostadsmarknaden och oförmågan hos nuvarande bostadspolitik att vända utvecklingen till det bättre borde varje möjlighet att bl. a. tillföra bostadsproduktionen ytterligare kapital genom enskildas frivilliga medverkan tillvaratas. Det framstår ju som en sorglig konsekvens av bostadspolitikens misslyckande, att efterfrågan på bilar, TV-apparater och andra varaktiga objekt för att tillgodose de personliga behoven mycket väl kan tillfredsställas, medan det mest elementära i tillvaron, en egen bostad, i många fall inte skall kunna upptringas av ens de mest behövande bostadskonsumenter. En sparstimulans för att öka bostadssparandet är därför enligt min mening i hög grad påkallad. De ökade kapitalresurser, som på detta sätt kan tillföras bostadssektorn, blir till nytta inte bara för spararna själva utan för bostadsmarknaden i dess helhet, genom att ökade resurser kan ställas till produktionens förfogande.

Vid utskottsbehandlingen av förslagen till bostadssparande uttalades som invändning mot förslagen, att egnahemsfastigheter och bostadsrättslägenheter ändock var förmånligt behandlade ur skattesynpunkt. Jag kan inte finna att detta över huvud taget är en adekvat invändning mot målinriktat bostadssparande av personer, som ännu ingen bostad har.

Bostadssparandet bör således beviljas skattelättnader och i enlighet härmed bör den som under kommande sexårsperiod 1965—1970 sätter in pengar på särskilt bostadssparkonto få dra av detta tillgodohavande i sin

deklaration. Som maximibelopp för ensamstående bör gälla en summa av 6 000 kronor. För äkta makar bör beloppet sättas till 12 000 kronor. Medlen skall användas för eget hem eller insats i bostadsrättsförening. Att ägaren använder del av fastigheten för yrkesverksamhet eller att kostnaden uppförs på jordbruksfastighet skall inte utgöra hinder ur avdragssynpunkt. Om tillgodohavandet används för okvalificerat ändamål gäller däremot givetvis att det återföres till beskattning. För att undgå beskattning bör medlen vidare ha investerats för ändamålet senast före utgången av år 1975.

I särskilda anvisningar, som får utfärdas i administrativ ordning, bör anges hur kontrollen av användningen skall ske, exempelvis genom intyg av bostadsrättsförening vid anskaffande av insatslägenhet eller genom intyg av ledamot i taxeringsnämnd vid investering i egna hem.

Under hänvisning till det anförda får jag därför föreslå,

att riksdagen, för att möjliggöra omedelbara skattelättnader för det målinriktade bostadssparandet, måtte — med de ändringar, som följer av att ikraftträdandet bör ske den 1 januari 1965 — antaga det "Förslag till förordning om bostadssparande", som redovisats i bevillningsutskottets utlåtande nr 10/1963.

Stockholm den 26 januari 1964

Per-Olof Hanson
